

Ворона та Лисиця

Іван Крилов

Вже скільки раз казали миру,
Що влєсливість гідка, та мова марна ця:
Улєсливий завжди зворушує серця.

Вороні якось бог послав був грудку сиру.
Ворона сіла на суку
Й хотіла вже було поснідати до смаку,
Але задумалась, а в роті сир тримала.
В цей час Лисиця тут близенько пробігала.

Враз сирний дух Лисицю зупинив:
Лисиця бачить сир,— Лисицю сир сп'янив.
Вона навшпинечках до дерева підходить,
Вертить хвостом, очей згори не зводить
І ніжно каже, влєслива така:
"Голубко, гарна ж ти яка!
Ну й шийка в тебе, а очиці!
Як розказать, так небилиці!
А пір'ячко яке! Який дзьобок!
І, мабуть, ангельський у тебе голосок!
Благаю, заспівай! А що коли, сестрице,
При отакій красі ти й в співі чарівниця?
Так ти б у нас була цар-птиця!"
Вороні з лестощів звихнулась голова,

Від радощів забилося їй дихання,—
І на привітливі Лисиччині слова
Ворона каркнула щосили з здивування:
Сир випав — зникла з ним і пройда лісова.